

ZATURDAG 20 MAART.

De prijs deser Courant, die geregeld vijfmaal
weeke wordt uitgegeven, en wel op *Dinsdag*,
Woensdag, *Donnerdag*, *Zaterdag* en *Zondag*, is
5 in de drie maanden.

De prijs der Advertentien is van een tot vijf
regels, f1.00, en voor elken regel daarboven 20
centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke
plaatsing.

De uitspraak van onzen uitgever.

Na eene onzekerheid van zestien maanden, is de zaak van onzen uitgever in zijn voordeel beslist. Het vijfde vonnis heeft aan de zaak een einde gemaakt. De langdurigheid dezer procedure, de zeer uiteenloopende oogpunten, uit welke haar verschillende regterlijke collegien beschouwd hebben, — alles is een wenk voor onzen wetgever om te zorgen, dat zijne wetten duidelijk zijn en niet tot zoo velerlei beschouwingen aanleiding geven. Het had gepast, dat eene bloote gelegenheidswet, met het oog op tijden van omwenteling gemaakt, bij het verdwijnen der wetten ook uit de rij onzer wetten genomen ware. Maar onze vaderlijke regering wilde de plak, om ongehoorzame kinderen te straffen, niet te de hand leggen, en zoo bleven wij hier ook onder eene wet zuchten, welke niet alleen ongelukkig de tegenwoordige, gemaakt was, noch aan eenige der vereischten eener goede strafwet, vooral niet aan bepaaldheid en duidelijkheid, voldoet.

Wij hebben, bij het arrest in de zaak van *Van der Meulen*, tegen betrouwen, dat het begrip van de onschendbaarheid des konings zelfs aan het hoogste regterlijk collegie des lands zoo weinig helder was; dat het bij beoordeeling van regerings-handelingen de mogelijkheid aannam van hoon jegens den koning; wij hebben dit betreurd in het belang der zaak, maar wij hebben nimmer gedacht, dat aanzien des persoons, gunst van magthebbenden of politieke vooroordeelen het terug zondert van het recht. Het is ons niet bevonden wij ons gelukkig, te zien, dat, wie daarin ook te kort mogt schieten, de Hooge Raad aan de regterlijke magt het voorbeeld blijft geven van onpartijdige pligtsbetrachting. Wij wenschen daarmede het land geluk: want wanneer de regterlijke magt haren pligt kent en er niet meer voor haren regterstoel alle aan de vreemde consideratiën verdwijnen, — mag het land op betere tijden hopen: aan de vrijheid en waarheid is een toevlugtoord geopend en een slagboom opgeworpen tegen allen, welke haar belagen.

Onze ministers kunnen uit den afloop dezer zaak, welke zij met zoo veel ijver

aandreven, leeren, dat zij nog geenszins alvermogen in Nederland zijn; dat de wet nog meer geldt dan hun wil. Al hunne moete is nu ten slotte op niets nedergekomen. Teleurstelling is het wat zij van hunnen kruistogt tegen ons oogsten. Zoo de vrees eene slechte raadgeefster is, — gekwetste eigenliefde is geene mindere. Wat toch moest het gevolg hunner handeling zijn? Geloofden zij ons door vervolgingen vrees aan te jagen, af te schrikken van rondborstig te zeggen hetgeen wij voor waarheid houden: de antecedenten der *Arnhemse Courant* hadden hen van de dwaasheid dier poging moeten overtuigen. Geen dagblad heeft zoo lang en zoo standvastig den fakkel der kritiek over de ministeriele handelingen laten schijnen, zoo aanhoudend den vooruitgang der constitutionele beginselen trachten te bevorderen. Zoo er later naast haar vele andere tolken der openbare meening ontstaan zijn, welke, met meerdere of mindere afwijkingen in bijzondere punten, dien zelfden weg volgen, — wij mogen ons beroemen, daarvan eene der oorzaken geweest te zijn, krachtig medegewerkt te hebben tot de meerdere levendigheid, welke zich hier en daar bij de natie openbaart. Het was dus slecht gezien, ons vrees te willen aanjagen. Veroordeeling noch prijspraak van onzen uitgever kunnen op ons gedrag invloed uitoefenen: wij strijden voor de waarheid, zoo veel onze krachten vermogen, en verachting verdienen wij, wanneer wij immer die zaak uit het oog verloren. Aan de taak, welke wij op ons namen, hopen wij, zoo lang wij kunnen, werkzaam te blijven, en wanneer wij niet meer kunnen, — staan er talrijke anderen gereed, om wat wij onvoltooid lieten te volbrengen. Gelijk in de zaak van onzen uitgever, zoo zal het ook in die des lands zijn: *tandem bona causa triumphat.*

Brittlandsche berigten.

ENGLAND

Londen, 14 maart. In de zitting van het Lagerhuis van den 11den dezer heeft sir *Robert Peel*, nadat hij gezegd had het niet eens te zijn met den heer *Guizot*, alsof eene verbreking van een tractaat door de een partij ook de andere van zijns naleving ontsloeg, omtrent de intijding van Krakau nog het volgende verklaard: ik houd het voor eenen pligt, daarbij te vragen, dat ik bij mijne meening, op den eersten dag dezer zitting geest, blijf volhouden, dat de

daad der drie mogendheden, welke de onafhankelijkheid van Krakau vernietigd en aan die plaats hare vrijheid ontnemen heeft, even strijdig met de traktaaten als met eenige constitutionele staatkunde, de handhaving en het vertrouwen in alle traktaaten is. (Algemeen geroep van: hoort! hoort!)

Na zijne goede gezindheid voor eene goede verstandhouding met de drie mogendheden te hebben verklaard, gaat hij voort met te zeggen: dat hij echter geenszins met lord *George Bentinck* instemt, dat zij voor hare handeling aanspraak zonden hebben op de dankbaarheid van Europa. Zelfs in de met zoveel zorg bewerkte stukken van vorst *Mettelnich* vind ik niets, hetwelk die daad rechtvaardigt.

Hierop onderzoekt hij regtskundig de zaak van Krakau, en drukt er op nieuw op, dat de opheffing harer onafhankelijkheid eene openbare schending is van het publiek regt van Europa. »Men heeft gezegd,» laat hij volgen, »dat Krakau slechts een geographisch atoom is; maar dat was eene reden te meer om met geduld en langmoedigheid te handelen. Maar daarenboven, Krakau is niet meer dan Hamburg of Lubeck een geographisch atoom: haar op te heffen, is alle beletselen uit den weg ruimen, welke den zwakke tegen den sterkere beschermt. (Hoort! hoort!) Zou het in ons land gemakkelijker vallen op de vrijheid van een arme, dan op die van een paar van het westen? (Hoort!) Neen, wel nu, zoo behoort het ook onder de volken van Europa te wesen.»

Hij beschouwt de zaak verder uit het oogpunt van ondankbaarheid jegens Engeland en eindigt zijne rede aldus: »Maar daarenboven vind ik de daarbij gevolgde staatkunde verfoeijelijk. Het is eene daad, welke niet nalaten kan de staatkunde van Europa diep te schokken. Het is een precedent, hetwelk men oproepen zal om zich zoo diep in de zaken van anderen te mengen, dat de onafhankelijkheid van allen er door bedreigd wordt. Ik keur dus de daad der drie mogendheden ten sterkste af. Ik herhaal dat zij in mijne ogen door niets gewettigd wordt. (Toejuichingen.) Ik herhaal eindelijk, dat de gronden, door welke men haar heeft trachten te rechtvaardigen, voor het minst nog gevaarlijker zijn dan de daad zelve.» (Levendige toejuichingen.) Wat of het *Journal de la Haye* wel van dien *Lange Juribond* van sir *Robert Peel* zal zeggen?

Londen, 17 maart. De hoorigen uit Londen en eenige uit andere plaatsen, welke den 14den dezer in toestand als nog altijd even verschrikkelijk verdellden; andere, daarentegen, geven meer hoopvolle berichten. Over het algemeen schijnt men het er voor te mogen houden, dat de ergste crisis der allande doorgestaan is. Het rechter jaargetijde begint nu heilzamen invloed te doen gevoelen en het behoud der gronden begint met ijver heruit te worden.

FRANKRIJK

Paris, 16 maart. De heer *Quizot* is voor dingsdag aanstaande aan het Engelsche gezantschap te dineren gepraagd en zondag zal lord *Normanby* aan het hotel van buitenlandse zaken dineren. Volgens zegt men, dat de lord zich verstandig met vertof naar Londen zal begeven, om niet herwaarts terug te keeren; hij zou sir *Henry Hardinge* in deszelfs plaats, waardigheid van gouverneur-generaal der Britsche Indiën gaan vervangen; men zegt er bij, dat de schijnbare verzoening van de heeren *Guizot* en *Normanby* door den koning der Belgen en nog een doorlichtig personage is bewerkt geworden;

